

for den; samtidig havde hun gentaget sin Indbydelse til at tilbringe Julen paa Kærsholm.

Der gik nu nogle Uger; man kom ind i Oktober, men endnu havde der ikke vist sig nogen Udsigt til Hjælp. Alligevel opgav han ikke Haabet om, at det skulde lysne for ham. Han kunde ligesom ikke tro paa, at Gud vilde træde ham endnu dybere i Støvet. For at faa sine Midler til at strække til det længst mulige undte han sig tilsidst næppe Føden. Hvad det galdt om, var jo at holde ud, i det mindste indtil han havde faaet sin Eksamen. Han vilde vel da kunne faa en eller anden Ansættelse og kunde i hvert Fald slaa sig ned et eller andet Sted som privat Landinspektør og bие paa sin Tid. Men uden Eksamen, uden Penge eller Forbindelser havde han kun Udsigt til at sulte ihjel paa en Kontorstol eller slaa sig igennem som slet og ret Nævearbejder. Men det kunde dog vel ikke være Forsynets Mening, siden det havde nedlagt saa store Evner i ham; og mindst vel nu, da han havde frigjort sig for al forfængelig Higen? Og Inger? Solskinsdrømmen i hans ensomme Skyggeliv? Skulde ogsaa den briste? Han vilde saa meget nødigere tro det, som han følte, at hans Lydighed ikke vilde strække til overfor en saadan Straffedom. Naar han før havde troet andet, havde han taget fejl af sig selv. Her,